

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XIX. De Arsacio qui post Joannem ordinatus est, & de Cyrino Chalcedonis
Episcopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

malis Optatus Praefectus urbis Constantinopolitanae, religione Gentilis, atque ideo Christianis infensus, Ioannis amicos propter hoc incendium affecerit, & quomodo multos eorum capitali animadversione sustulerit, omittendum puto.

ἐν δὲ τὸν γενημένον ἐμπρησμόν, ὁ Ἰωάννης πόλεως ὑπαρχος, ὃ ὄνομα τῆς ἀσπίδος, ἔλθων τὴν Ἰηροσολίμην ὑπαρχων, καὶ διατεταρῶσθε χριστιανὸς μισῶν καὶ τῶν φιλετιῶν τοῦ Ἰωάννου ἐπερξέει, καὶ ὡς πολλὰς δὲ αὐτῶν ἔλασεν, ἀδελφίμην μοι δοκῶ.

CAPUT XIX.

De Arfacio qui post Ioannem ordinatus est, & de Cyrino Chalcedonis Episcopo.

PAUCIS post diebus Arfacius Constantinopolitaneus Episcopus constituitur: qui frater quidem erat Nectarii, eius qui Episcopatum Regiae urbis ante Ioannem optime administraverat: sed admōdum senex. Iam enim octogesimo aetatis annum impleverat. Qui dum ob singularem mansuetudinem Episcopatum tranquille gubernaret, Cyrinus Chalcedonis Episcopus, cuius pedem Maruthas Episcopus Melopotamiae imprudens calcaverat, adeo male affectus est eo casu, ut putrefacto pede, necesse habuerit eum abscindere. Neque vero id semel factum est, sed saepius iterata sectio. Totum enim corpus depalcebatur vis mali: adeo ut alter quoque pes eo correptus malo, idem remedium sustinuerit. Hujus autem rei idcirco mentionem feci, quod plerique affirmabant, Cyrinum hanc passum esse propter probra & convicia quae in Ioannem coniecerat: quippe qui durum & inexorabilem eum identidem appellaret, sicut antea dixi. Et quoniam inusitatae magnitudinis grando, tam Constantinopoli, quam in ejus suburbanis forte sub idem tempus ceciderat: id autem contigit pridie Calendas Octobres, Consulibus supra memoratis: hoc divina ultione factum esse dicebant ob injustam Ioannis depositionem. Mors Augustae statim subsequuta, auctoritatem huiusmodi sermonibus addidit. Quarto si quidem die post delapsam grandinem migravit e vita. Alii vero affirmabant Ioannem merito fuisse depositum, eo quod olim in Asia ac Lydia constitutus, multas Novatianorum & Quartadecimanorum aliorumque Ecclesias invasisset, tunc scilicet cum Heraclidis ordinandi causa Ephesum profectus est. Verum utrum iusta fuerat

Κεφ. 19.

Περὶ ἀρφακίου καὶ Ἰωάννου χειροτονηθέντων ἐπίσκοπων καὶ κυρίνου ἐπίσκοπου χαλκεδόνος.

Ολίγων ἡμερῶν διελευσῶν, χειροτονεῖται ἐπίσκοπος κωνσταντινῶν ἀρφακίος, ὃς ἀδελφὸς μὲν ἔλεγεναι νεκταρίου, ἀπὸ Ἰωάννου τὴν ἐπισκοπὴν καλῶς διαχειροτονηθέντος, ἡγεμονίῳ δὲ σφόδρα ὑπερβολὴν κονταετη ἐτύχαιεν ὡν καὶ τότε διέβλην πρᾶοίτη τῶν ἐπισκοπῶν ἡσυχαστικῶν, ὁ δὲ χαλκεδόνος ἐπίσκοπος κυρίνος, ἔτι τὸν πόδα ἀκῶν μαρμαρῶν ὁ μὲν ἑκείνου ἐπίσκοπος ἐπάτησεν, ἔτι κακίως ἐπέβη, ὡς σκεπεδὸνα ποιῆσαι, καὶ χειρὸς αὐτοῦ κλῆν ὡς ἐδοπεσθῆναι τὸν πόδα, ἔχοντα δὲ τὸ τρίτον ἄρθε, ἀλλὰ πλεῖστα ἀπέπεσε τὸ ἐπὶ ἐπὶ τὸν πόδα καὶ ὄλοντο τὸ σῶμα ὡς ἐτὸν ἕτερον πόδα μεταλαβόντα καὶ τὸ αὐτὸ ὑπομέναι, τότε χάριν ἡπιόταται μνήμην, ὅτι πολλοὶ ἔφασκον, διατιθεῖν Ἰωάννην βλασφημίαν ταῦτα παθεῖν τῶν εἰνόν, ὅτι ἀγόναν αὐτὸν σινεχῶς ἀπεκαλεῖτο ὡς μοι καὶ πρῶτον εἶρη, ἐπεὶ δὲ τὸ σῶμα καὶ χάλασαν παμμεγεθεσάντη ἐν τῇ κωνσταντινῶν πόλει, καὶ εἰς ταύτην κατενεχθῆναι πρᾶοίτη γέγονε, ὅτε ἐν τῇ αὐτῇ ὑπόστασει τὴν τριακάδα ἔσπεμερῶν μὲν τὸ ἐλεγον καὶ θεοὶ μιλῶν χειρὸς, ὅτι ἀκρίτως καθαιρέσει Ἰωάννης ἡνῆσοι ὅτι τοιαύτας λόγους καὶ ἡ τῆς βασιλείας ἐπιχρησθῆναι τελευτή, τεταρτη τῶν ἡμερῶν τὸ κατενεχθῆναι τὴν χάλασαν, ἐταρτη σεν, ἄλλοι δὲ ἔφασκον δίκαια πεποιθῆναι τὸν Ἰωάννην ἐπὶ τῇ καθαιρέσει, ὅτι πολλοὶ ἐκκλησίας Ἰωνναυαθιανῶν ἐτεσασαρεσκαι καλῶν, καὶ ἄλλων τῶν καὶ τὴν ἀσια καὶ τῶν λυδῶν χρομῶν ἔλαβεν, ἡνῆσοι τὴν ἡρακλείδης χειροτονίαν ἐπὶ τῶν ἐσθῶν ἐσάλη, ἀλλὰ ὡς ἄλλοι δίκαια ἢ καθαιρέσει

σε... τῆ... κα... π... τ... σ... μ... ε... φ... σ... π... σ...

Ἰωάννης ἔτι τὸν λόγον τῶν λυπηθέντων ἰσχυρῶς ἐχρησάτο, ἢ κυρίως δὲ δικαίαν τῆς βλασφημίας ἐδίδοκε δίκην, καὶ πότερον διὰ Ἰωάννην ἢ χάλαζα κατήλυθη, καὶ ἡ βασίλισσα ἐτελεύτησεν, ἢ ταῦτα δι' ἑτέρας ἐγένετο λόγους, ἢ καὶ δι' ἀμφοτέρων, Θεὸς ἀνείη, ὁ τῶν κρυπτῶν γνώστης, ὁ καὶ αὐτῆς τῆ ἀληθείας κριτικῆς δίκαιος· ἐγὼ δὲ τὰ τότε συλλεγμένα ἔγραψα.

A Joannis depositio sicuti dictum est ab iis qui Joanni erant infensi: vel utrum Cyrius debitas maledictiæ suæ pœnas dederit: & utrum propter Joannem grandæo ceciderit & Augusta interierit: an ob alias quasdam causas; an ob utrumque ista simul contigerint, Deus occultorum cognitor novit, qui ipsius quoque veritatis justus est iudex. Ego ea quæ tunc temporis crebris hominum sermonibus jactabantur, scriptis prodidi.

Κεφ. κ'.

ὡς μὲν ἀρσάκιος, ἀτίκιδος τὸν κωνσταντινουπόλεως θρόνον κατήσχευεν.

Ἀρσάκιος δὲ ἐπολιτεύετο τῆ Ἐπισκοπῆς ἡρώδου τῆ γ' ἐξῆς Ἰουλιανῆς, ἧς ἦν ἐπιπένητος τὸ δεύτερον καὶ ἀνεμῆς, ὡς τῶν ἐνδεκάτην ἔνομβριος μῶν ἐτελεύτησεν· ὡς ἡρωδῆος δὲ πολλοὶς ἡρωδῆος τῆς Ἐπισκοπῆς, καὶ διατέτο πολλὰ διαδραμόντων ἡρώδου, τῆ ἐξῆς Ἰουλιανῆς, ἧς ἦν δὲ καὶ τὸ ἐκὼν ὡς ἡρωδῆος, ὡς ἐβλήθη εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν ἀντὶ εὐλαβείας, ὡς ὄνομα ἦν ἀτίκιδος· ὡς τὸ μὴν ἡρώδου ἐκ Σεβαστίας τῆ δερβιανῆς κατὰ τὴν ἀσκητικὴν δὲ τὸν βίον ἐκ νεαρῆς ἡλικίας, καὶ ἄλλως μὲν τῆ μετρίως πεπαιδευθῆς, πλεονόμοτος φρονησῆς ἦν· ἀλλὰ πρὸς μὲν τότε μικρὸν ὑστερον λέξω.

B CAPUT XX.

Quomodo post mortem Arfacii, Atticus Constantinopolitanam sedem obtinuit.

Cæterum Arfacius post susceptum Episcopatum non diu supervixit. Sequenti enim anno, id est Stilichone iterum & Anthemio Consulibus, die tertio Idus Novembris mortem obiit. Cum autem multi Episcopatum illum ambient, eamque ob causam multum jam temporis elapsum esset, altero post anno, Arcadio sextum & Probo Consulibus, ad Episcopatum promotus est Atticus, vir religiosus. Hic ex Sebastia Armeniæ generis sui originem ducebat. Cæterum monasticum vitæ genus ab ineunte adolescentia sectatus fuerat. Ac disciplinis quidem mediocriter institutus, naturali prudentia magis valebat. Sed de illo plura postea dicam.

Κεφ. κα'.

Περὶ τῆ Ἰωάννου ἐν ἔξορίᾳ πρὸς κύριον ἀγαθῶς.

Ἰωάννης δὲ τῆ τὴν ἔξορίαν ἀπαγόμενος, ἐν κομάνοις ἔξυξίνετο ὄντως ἐτελεύτησεν, τῆ τεσσαρεσκαιδέκῃ τῆ Σεπτεμβρίου μῶν, τῆ ἐξῆς Ἰουλιανῆς, ἧς ἦν ὄντως τὸ ἑξῆς καὶ Θεοδοσίῳ τὸ δεύτερον ἀντὶ τῆς καὶ πότερον ἐβλήθη, διὰ τὴν σωφροσύνης, θυμῶν πλεονόμοτος ἢ αὐτοῦ χαλεπῶς, καὶ διασωφροσύνης παρρησιασθεῖσα διὰ βίβη τῆ γλώσσης χερσῶν. Ἰωάννης δὲ μοι ἐπέειπε, πῶς τὸ σάτον τῆν σωφροσύνης ἀσκήσων, ἐν σωφρονομίᾳ αὐτῆς κατὰ φρονεῖν τῆς σωφροσύνης ἐδίδαξέ μιν γὰρ μὲν τὸ βασιλικὸν ἔργον τῆς σωφροσύνης τῆ Ἐπισκοπῆς.

CAP. XXI.

De Joannis obitu in exilio.

Ioannes vero in exilium abductus, Comanis in Euxino Ponto extremum diem obiit, octavodecimo Calendas Octobres, proximo anno post supraddictum Consulatum, id est Honorio septies & Theodosio iterum Consulibus. Vir, ut antea dixi, propter abstinentiæ studium, iracundiæ magis indulgens quàm verecundiæ: & qui ob singularem sanctimoniam immodica oris libertate perpetuo usus est. Porro mirari non immerito subit, cur cùm tanto studio flagraret temperantiæ, eam tamen contemnendam esse in concionibus suis docuerit. Nam cùm à Synodo Episcoporum semel duntaxat iis qui post

T r